

KONSTYTUCJA
MIĘDZYNARODOWEJ ORGANIZACJI PRACY.

(Dz. U. z dnia 18 września 1948 r.)

BOLESŁAW BIERUT
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 9 października 1946 r. został przyjęty w Montrealu przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy Akt poprawki Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy; Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyraził na niego swą zgodę dnia 14 listopada 1947 r.

Po zaznajomieniu się z powyższym Aktem, uznałem go i uznaję za słuszny w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczam, że wymieniony Akt jest przyjęty, ratyfikowany i potwierdzony, oraz przyrzekam, że będzie niezmiennie zachowywany.

Na dowód czego poleciłem wycisnąć na Akcie niniejszym pieczęć Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 3 grudnia 1947 r.

ZAŁĄCZNIK

AKT POPRAWKI KONSTYTUCJI MIĘDZYNARODOWEJ ORGANIZACJI PRACY.

Konferencja Ogólna Międzynarodowej Organizacji Pracy,

Zwołana do Montrealu przez Radę Administracyjną Międzynarodowego Biura Pracy i tamże zebrana dnia 19 września 1946 r. na swej dwudziestej dziewiątej sesji,

Postanowiwszy przyjąć pewne poprawki do Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy, która to sprawa jest objęta punktem drugim porządku dziennego sesji,

przyjmuje, dnia 9 października roku tysiąc dziewięćset czterdziestego szóstego, poniższy akt celem poprawienia Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy, który to akt będzie zwany Aktem poprawki do Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy, 1946 r.

Artykuł 1.

Od daty wejścia w życie niniejszego aktu poprawki, Konstytucja Międzynarodowej Organizacji Pracy, której tekst obecnie obowiązujący jest odbity w szpalcie pierwszej załącznika do niniejszego aktu będzie obowiązywać w postaci poprawionej, podanej w szpalcie drugiej wymienionego załącznika.

Artykuł 2.

Dwa egzemplarze autentyczne niniejszego aktu poprawki zostaną podpisane przez Przewodniczącego Konferencji i przez Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy. Jeden z

tych egzemplarzy będzie złożony w archiwum Międzynarodowego Biura Pracy, a drugi do rąk Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych celem zarejestrowania zgodnie z brzmieniem art. 102 Karty Narodów Zjednoczonych. Dyrektor Generalny zakomunikuje poświadczony odpis tego aktu każdemu Członkowi Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Artykuł 3.

1. Ratyfikacje lub formalne przyjęcia niniejszego aktu poprawki będą doręczone Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy, który powiadomi o nich Członków Organizacji.

2. Niniejszy akt poprawki wejdzie w życie w warunkach przewidzianych w art. 36 Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy.

3. Z chwilą wejścia w życie niniejszego aktu Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy powiadomi o tym wszystkich Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych i wszystkie Państwa, które podpisały Kartę Narodów Zjednoczonych.

ZAŁĄCZNIK

Konstytucja Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Tekst obowiązujący dnia 9 października 1946 r.

(Tekst ten został pominięty, gdyż został zastąpiony tekstem poprawionym, w następującym brzmieniu):

ZAŁĄCZNIK

Konstytucja Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Tekst poprawiony

Wstęp.

Zważywszy, że pokój powszechny i trwały może być zbudowany jedynie na zasadach sprawiedliwości społecznej;

Zważywszy, że pewne warunki pracy są dla wielkiej liczby ludzi niesprawiedliwe, powodują nędzę i niedostatek, co rodzi niezadowolenie, zagrażające pokojowi i harmonii powszechnej, i zważywszy, że polepszenie powyższych warunków jest rzeczą pilną, na przykład, o ile dotyczy unormowania godzin pracy, ustalenia maksymalnej długości roboczego dnia i tygodnia, najmu siły roboczej, walki z bezrobociem, zagwarantowania zarobku, zapewniającego warunki przyzwoitego utrzymania, ochrony pracowników na wypadek choroby, w ogóle lub chorób zawodowych, nieszczęśliwych wypadków, spowodowanych pracą, ochrony pracy dzieci, młodzieży i kobiet, ubezpieczenia na wypadek starości i niezdolności do pracy, ochrony interesów pracowników na wychodźstwie, uznania zasady "równej płacy za równą pracę", uznania zasady wolności zrzeszania się, organizacji wykształcenia zawodowego i technicznego oraz innych temu podobnych środków;

Zważywszy, że nieuwzględnienie przez któryś z narodów istotnie ludzkich warunków pracy stanowi przeszkodę dla wysiłków innych narodów, pragnących polepszenia losu robotników w ich własnych krajach;

Wysokie Układające się Strony, powodowane uczuciem sprawiedliwości i ludzkości, jak również chęcią zapewnienia trwałego pokoju świata, oraz mając na względzie osiągnięcie celów, wymienionych w tym wstępie, zgadzają się na następującą Konstytucję Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Rozdział I.

Organizacja.

Artykuł 1.

1. Zostaje utworzona stała organizacja, która ma pracować nad urzeczywistnieniem programu, wyłożonego we wstępie do Konstytucji niniejszej i w Deklaracji, dotyczącej celów oraz zamierzeń Międzynarodowej Organizacji Pracy, przyjętej w Filadelfii 10 maja 1944 r., której tekst jest załączony do Konstytucji niniejszej.

2. Członkami Międzynarodowej Organizacji Pracy będą Państwa, które były Członkami Organizacji 1 listopada 1945 r., oraz wszelkie inne Państwa, które mogą stać się Członkami stosownie do przepisów paragrafów 3 i 4 niniejszego artykułu.

3. Każdy pierwotny Członek Narodów Zjednoczonych i każde Państwo, dopuszczone do członkostwa Narodów Zjednoczonych postanowieniem Ogólnego Zgromadzenia stosownie do przepisów Karty, może stać się Członkiem Międzynarodowej Organizacji Pracy przez powiadomienie Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy o formalnym przyjęciu przez siebie zobowiązań, płynących z Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy.

4. Konferencja Ogólna Międzynarodowej Organizacji Pracy może także przyjąć do Organizacji Członków głosami 2/3 ogólnej liczby delegatów uczestniczących w sesji, włączając w to 2/3 delegatów rządowych, obecnych i głosujących. Przyjęcie takie stanie się skuteczne, gdy rząd nowego Członka powiadomi Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy o formalnym przyjęciu zobowiązań, płynących z Konstytucji Organizacji.

5. Żaden z Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy nie będzie mógł wystąpić z Organizacji bez uprzedniego zawiadomienia o swym zamiarze Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy. Zawiadomienie to odniesie skutek po upływie dwu lat od daty otrzymania go przez Dyrektora Generalnego z tym zastrzeżeniem, że dany Członek wypełni w tym czasie wszystkie finansowe zobowiązania, wynikające z członkostwa. Jeśli Członek ratyfikował jakąś międzynarodową Konwencję Pracy, jego wystąpienie nie będzie miało wpływu na dalszą ważność w okresie, przewidzianym w Konwencji, wszystkich zobowiązań, wynikających z niej albo mających z nią związek.

6. Gdyby jakie Państwo przestało być Członkiem Organizacji, jego ponowne przyjęcie w poczet Członków będzie podlegało przepisom paragrafu 3 albo paragrafu 4 niniejszego artykułu, stosownie do okoliczności.

Artykuł 2.

Organizacja stała obejmuje:

- a) Konferencję ogólną przedstawicieli Członków,
- b) Radę Administracyjną w składzie opisanym w artykule 7-mym,
- c) Międzynarodowe Biuro Pracy pod kierunkiem Rady Administracyjnej.

Artykuł 3.

1. Konferencja Ogólna przedstawicieli Członków będzie odbywała swe posiedzenia w miarę potrzeby, co najmniej jednak raz na rok. Składać się będzie z czterech przedstawicieli każdego Członka, przy czym dwóch spośród nich będzie Delegatami Rządu, zaś dwóch innych będzie reprezentowało z jednej strony przedsiębiorców, z drugiej pracowników, obywateli każdego z Członków.

2. Każdy Delegat będzie mógł mieć przy sobie nie więcej niż dwóch doradców technicznych do każdej poszczególnej sprawy, objętej porządkiem dziennym posiedzenia. Jeżeli dyskusji Konferencji ma podlegać sprawa interesująca specjalnie kobiety, to w liczbie wyznaczonych doradców technicznych powinna być co najmniej jedna kobieta.

3. Każdy Członek odpowiedzialny za stosunki międzynarodowe terytoriów niemetropolitalnych może wyznaczyć jako dodatkowych doradców technicznych przy każdym ze swoich delegatów:

- a) osoby wyznaczone jako przedstawiciele danego terytorium dla pewnych kwestyj wchodzących w zakres kompetencji własnej władz danego terytorium;
- b) osoby wyznaczone przezeń do pomocy dla swoich delegatów w przedmiocie kwestyj dotyczących terytoriów, które się nie rządzą same.

4. Co się tyczy terytorium, znajdującego się pod wspólną władzą dwóch lub kilku Członków, mogą być wyznaczone osoby do pomocy dla delegatów tych Członków.

5. Członkowie zobowiązują się do wyznaczenia delegatów i nie rządowych doradców technicznych, w porozumieniu z najwybitniejszymi organizacjami zawodowymi pracodawców i pracowników danego kraju, o ile organizacje takie istnieją.

6. Doradcom technicznym wolno zabierać głos jedynie na żądanie zgłoszone przez delegata, któremu towarzyszą, i za specjalnym zezwoleniem Przewodniczącego Konferencji; nie mogą jednak brać udziału w głosowaniu.

7. Delegat może w nocy pisemnej, zwróconej do Przewodniczącego, wyznaczyć jednego z doradców technicznych na swego zastępcę, który w tym charakterze ma prawo udziału w dyskusji i głosowaniu.

8. Nazwiska delegatów oraz ich doradców technicznych winny być podawane do wiadomości Międzynarodowego Biura Pracy przez Rząd każdego z Członków.

9. Pełnomocnictwa delegatów i ich doradców technicznych będą sprawdzane przez Konferencję, która może większością 2/3 głosów delegatów obecnych odmówić przyjęcia każdego delegata lub doradcy technicznego, którego wyznaczenie uzna za niezgodne z przepisami niniejszego artykułu.

Artykuł 4.

1. Każdy delegat będzie miał prawo głosować indywidualnie we wszystkich sprawach, nad którymi obraduje Konferencja.

2. W wypadku, gdyby który z Członków nie wyznaczył jednego z delegatów nie rządowych, do których ma prawo, drugi delegat nie rządowy będzie mógł brać udział w dyskusji Konferencji, ale nie będzie miał prawa głosowania.

3. W wypadku, jeżeli Konferencja na mocy prawa, przysługującego jej z artykułu 3, odmówi przyjęcia jednego z delegatów któregoś Członka, to postanowienia niniejszego artykułu będą stosowane w ten sposób, jak gdyby dany delegat nie został wyznaczony.

Artykuł 5.

Sesje Konferencji odbywać się będą, z zastrzeżeniem wszelkich postanowień, jakie mogłaby powziąć sama Konferencja na jednej z poprzednich sesyj, w miejscu ustalonym przez Radę Administracyjną.

Artykuł 6.

Wszelka zmiana siedziby Międzynarodowego Biura Pracy winna być zadecydowana przez Konferencję większością dwóch trzecich głosów delegatów obecnych.

Artykuł 7.

1. ⁽¹⁾ Rada Administracyjna będzie się składać z pięćdziesięciu sześciu osób: dwudziestu ośmiu reprezentujących rządy, czternastu reprezentujących pracodawców, czternastu reprezentujących pracowników.

2. ⁽²⁾ Spośród dwudziestu ośmiu osób, reprezentujących Rządy, dziesięć będzie wyznaczonych przez Członków, których znaczenie w przemyśle jest największe, a osiemnaście - przez Członków specjalnie w tym celu wyznaczonych przez delegatów rządowych na Konferencję, po wyłączeniu delegatów dziesięciu powyżej wymienionych Członków.

3. Rada Administracyjna w miarę potrzeby określi Członków, których znaczenie w przemyśle jest największe, oraz ustali zasady mające na celu zapewnienie zbadania przez bezstronny komitet wszelkich kwestyj odnoszących się do wyznaczenia Członków, których znaczenie w przemyśle jest największe, zanim Rada Administracyjna poweźmie decyzję w tym względzie. Wszelkie odwołanie się dokonane przez Członka przeciwko oświadczeniu Rady Administracyjnej ustalającemu, którzy Członkowie mają największe znaczenie w przemyśle, będzie rozstrzygnięte przez Konferencję, lecz odwołanie wniesione przez Konferencję nie zawiesi stosowania oświadczenia, dopóki Konferencja nie poweźmie decyzji w sprawie odwołania.

4. ⁽³⁾ Osoby, reprezentujące pracodawców, oraz osoby, reprezentujące pracowników, będą wybierane przez delegatów pracodawców, względnie delegatów pracowników na Konferencję.

5. Mandat Rady Administracyjnej trwać będzie trzy lata. Jeżeli z jakiegokolwiek powodu wybory do Rady Administracyjnej nie odbędą się do upływu tego okresu, Rada Administracyjna będzie urzędować aż do dokonania tych wyborów.

6. Sposób obsadzania stanowisk wakujących, obsadzanie zastępców i inne sprawy tego rodzaju będą mogły być regulowane przez Radę Administracyjną, z zastrzeżeniem uzyskania aprobaty przez Konferencję.

7. Rada Administracyjna wybierze spośród swego grona prezydenta i dwóch wiceprezydentów, z których jeden będzie osobą reprezentującą pracodawców, a jeden osobą reprezentującą pracowników.

8. ⁽⁴⁾ Rada Administracyjna ustali swój własny regulamin i zbierać się będzie w oznaczonych przez siebie terminach. Sesja specjalna winna się odbywać za każdym razem, gdy co najmniej szesnastu członków Rady Administracyjnej zgłosi pisemny wniosek w tym względzie.

Artykuł 8.

Na czele Międzynarodowego Biura Pracy będzie stał Dyrektor Generalny, mianowany przez Radę Administracyjną, od której otrzymywać będzie instrukcje i przed którą odpowiadać będzie za prawidłowy bieg spraw Biura oraz za wykonanie wszystkich powierzonych mu zadań.

Dyrektor Generalny lub jego zastępca będzie obecny na wszystkich zebraniach Rady Administracyjnej.

Artykuł 9.

1. Personel Międzynarodowego Biura Pracy będzie wybierany przez Dyrektora Generalnego zgodnie z przepisami zatwierdzonymi przez Radę Administracyjną.

2. W miarę możliwości Dyrektor Generalny winien dokonać wyboru spośród osób rozmaitych narodowości, z należyтым uwzględnieniem uzyskania największej wydajności pracy Biura.

3. Pewną liczbę tych osób winny stanowić kobiety.

4. Czynności Dyrektora Generalnego i personelu będą miały charakter wyłącznie międzynarodowy. W wykonaniu swoich obowiązków Dyrektor Generalny i personel nie będą się zwracać o instrukcje ani ich nie będą przyjmować od żadnego rządu ani żadnej władzy spoza Organizacji. Powstrzymają się oni od wszelkiego działania niezgodnego z ich stanowiskiem urzędników międzynarodowych, odpowiedzialnych wyłącznie wobec Organizacji.

5. Każdy Członek Organizacji zobowiązuje się uznawać wyłącznie międzynarodowy charakter funkcji Dyrektora Generalnego i personelu i nie starać się o wpływanie na nich w wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 10.

1. Do działalności Międzynarodowego Biura Pracy należeć będzie zbieranie i udzielanie wszelkiego rodzaju informacji, dotyczących międzynarodowego uregulowania położenia robotników i warunków pracy, a w szczególności badanie spraw, które mają być przedłożone pod obrady Konferencji w celu zawarcia konwencji międzynarodowych, oraz przeprowadzenie wszelkich specjalnych ankiet, nakazanych przez Konferencję lub przez Radę Administracyjną.

2. Z zastrzeżeniem dyrektyw, jakich mogłaby mu udzielać Rada Administracyjna,

Biuro:

- a) będzie przygotowywać dokumentację, dotyczące rozmaitych kwestyj na porządku obrad sesyj Konferencji;
- b) będzie dostarczać rządów, na ich żądanie i w miarę swoich środków, wszelkiej odpowiedniej pomocy w związku z opracowywaniem ustawodawstwa na podstawie postanowień Konferencji, jako że też celem ulepszenia praktyki administracyjnej oraz systemów inspekcji;
- c) będzie wypełniać, zgodnie z przepisami obecnej Konstytucji, obowiązki przypadające mu odnośnie skutecznego wykonywania konwencji;
- d) będzie redagować i wydawać w takich językach, jakie Rada Administracyjna uzna za właściwe, wydawnictwa traktujące o zagadnieniach przemysłu i pracy, mających znaczenie międzynarodowe.

3. Poza działalnością w tym artykule wyszczególnioną do Biura należeć będzie w ogóle wykonanie wszelkiej władzy i czynności, które Konferencja lub Rada Administracyjna uzna za stosowne mu powierzyć.

Artykuł 11.

Ministerstwa Członków, zajmujące się sprawami robotniczymi, mogą komunikować się bezpośrednio z Dyrektorem Generalnym przez przedstawiciela swego Rządu w Radzie Administracyjnej Międzynarodowego Biura Pracy albo też, w braku powyższego reprezentanta, za pośrednictwem innego funkcjonariusza, należycie uznanego i specjalnie w tym celu przez Rząd interesowany wyznaczonego.

Artykuł 12.

1. Międzynarodowa Organizacja Pracy będzie współpracowała, w ramach Konstytucji niniejszej, z każdą ogólną organizacją międzynarodową, mającą za zadanie koordynować działalność organizacji o charakterze publiczno-międzynarodowym, posiadających zadania specjalne, oraz z organizacjami o charakterze publiczno-międzynarodowym, posiadających zadania specjalne w pokrewnych dziedzinach.

2. Międzynarodowa Organizacja Pracy będzie mogła czynić właściwe kroki, aby przedstawiciele organizacji o charakterze publiczno-międzynarodowym brali udział bez prawa głosu w jej rozprawach.

3. Międzynarodowa Organizacja Pracy będzie mogła czynić wszelkie kroki, aby, gdy jej się to wyda pożądanym, zasięgnąć zdania uznanych międzynarodowych organizacji nie rządowych w tej liczbie międzynarodowych organizacji pracodawców, pracowników, rolników i spółdzielców.

Artykuł 13.

1. Międzynarodowej Organizacji Pracy wolno zawrzeć takie finansowe i budżetowe układy z Narodami Zjednoczonymi, jakie się wydadzą właściwe.

2. Do czasu zawarcia takich układów lub gdyby kiedykolwiek takie układy nie były w mocy:

a) każdy z Członków opłaci koszty podróży i utrzymania swoich Delegatów i ich doradców oraz swoich przedstawicieli, uczestniczących w posiedzeniach Konferencji lub Rady Administracyjnej, stosownie do okoliczności;

b) wszystkie inne koszty Międzynarodowego Biura Pracy oraz posiedzeń Konferencji lub Rady Administracyjnej opłaca Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy z ogólnych funduszy Międzynarodowej Organizacji Pracy.

c) postanowienia dotyczące przyjęcia budżetu Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz ustalenia i zebrania składek będą przyjmowane przez Konferencję większością 2/3 głosów obecnych delegatów i winny ustalać sprawy: przyjęcia budżetu i zarządzeń, dotyczących rozdzielenia wydatków między Członków Organizacji przez Komitet przedstawicieli rządowych.

3. Wydatki Międzynarodowej Organizacji Pracy obciążą Członków stosownie do obowiązujących postanowień na podstawie paragrafu 1 lub paragrafu 2 c) niniejszego artykułu.

4. Członek Organizacji, który zalega z opłatą swego udziału w wydatkach Organizacji, nie może brać udziału w głosowaniu na Konferencji, w Radzie Administracyjnej, w żadnym Komitecie lub w wyborach członków Rady Administracyjnej, jeżeli suma jego zaległości równa się albo przewyższa sumę należności, przypadającą na niego za okres poprzedzających dwóch pełnych lat. Konferencja może jednak w drodze głosowania większością dwóch trzecich głosów, oddanych przez delegatów obecnych, pozwolić takiemu Członkowi na udział w głosowaniu, jeżeli uzna, że uchybienie w płatności wynika z okoliczności niezależnych od Członka.

5. Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy odpowiada wobec Rady Administracyjnej za właściwe wydatkowanie funduszy Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Rozdział II.

Działalność.

Artykuł 14.

1. Rada Administracyjna ustali porządek dzienny sesji Konferencji po zbadaniu wszystkich propozycji, uczynionych przez rządy poszczególnych Członków albo przez jakąkolwiek organizację reprezentatywną wskazaną w art. 3 lub też przez jakąkolwiek publiczną organizację międzynarodową, co do spraw, które powinny być wniesione na porządek dzienny.

2. Rada Administracyjna ustali przepisy celem zapewnienia gruntownego, technicznego przygotowania i dostatecznej konsultacji Członków głównie zainteresowanych, za pomocą przygotowawczej Konferencji technicznej lub wszelkimi innymi sposobami przed uchwaleniem przez Konferencję jakiegokolwiek konwencji lub zalecenia.

Artykuł 15.

1. Dyrektor Generalny będzie pełnił obowiązki Sekretarza Generalnego Konferencji i będzie obowiązany przesłać porządek dzienny każdej sesji na cztery miesiące przed otwarciem tej sesji każdemu z Członków i za ich pośrednictwem delegatom nie-rządowym, jeżeli ci już zostali wyznaczeni.

2. Sprawozdania odnośnie każdego punktu porządku dziennego winny być wysłane tak, by doszły do Członków na czas, aby pozwolić im na dokonanie dostatecznego ich zbadania przed Konferencją. Rada Administracyjna sformułuje przepisy celem wykonania niniejszego postanowienia.

Artykuł 16.

1. Rząd każdego z Członków będzie miał prawo zakwestionować wniesienie na porządek dzienny sesji jednego lub więcej przewidzianych przedmiotów. Motywy, usprawiedliwiające to zakwestionowanie, winny być wyjaśnione w memoriale, zwróconym do Dyrektora Generalnego, który ze swej strony winien zakomunikować go wszystkim Członkom Organizacji.

2. Jednakże sprawy zakwestionowane pozostaną na porządku dziennym, jeżeli Konferencja tak postanowi większością dwóch trzecich głosów obecnych delegatów.

3. Wszelka sprawa, co do której Konferencja zadecyduje (inaczej aniżeli to jest przewidziane w poprzednim ustępie) tą samą większością dwóch trzecich, że powinna być rozpoznana, będzie wniesiona na porządek dzienny następnej sesji.

Artykuł 17.

1. Konferencja wybierze przewodniczącego i trzech wiceprzewodniczących. Jeden z wiceprzewodniczących winien być delegatem rządowym, jeden delegatem pracodawców i jeden delegatem pracowników. Konferencja ułoży zasady swego funkcjonowania i będzie mogła wyznaczyć Komisje, powierzając im przedstawienie sprawozdań we wszystkich sprawach, których zbadanie uzna za konieczne.

2. O ile nie zostanie inaczej wyraźnie postanowione przez niniejszą Konstytucję albo przez warunki jakiegokolwiek konwencji lub innego aktu udzielającego Konferencji pełnomocnictw albo przez postanowienia finansowe lub budżetowe, przyjęte na mocy artykułu 13 - wszystkie sprawy Konferencja decydować będzie zwykłą większością głosów obecnych na Konferencji delegatów.

3. Żaden wniosek nie zostanie przyjęty, jeżeli liczba oddanych głosów okaże się mniejsza od połowy liczby delegatów obecnych na sesji.

Artykuł 18.

Konferencja może dołączyć do komisji, które tworzy, doradców technicznych, bez prawa głosowania.

Artykuł 19.

1. Jeśli Konferencja wypowie się za przyjęciem propozycji, dotyczących jednego z przedmiotów porządku dziennego, to winna określić, czy propozycje te mają przybrać formę:

- a) konwencji międzynarodowej lub
- b) zalecenia, gdy rozpatrywana sprawa lub jeden z jej aspektów nie nadaje się do natychmiastowego przyjęcia konwencji.

2. W obu wypadkach do przyjęcia przez Konferencję w głosowaniu ostatecznym konwencji lub zalecenia wymagana jest większość dwóch trzecich głosów delegatów obecnych.

3. Przygotowując konwencję lub zalecenie o ogólnym zastosowaniu, Konferencja powinna mieć wzgląd na kraje, w których klimat, niedostateczny rozwój organizacji przemysłowej i inne szczególne okoliczności czynią warunki przemysłu zasadniczo odmiennymi, oraz zaproponować zmiany, jakie uzna za niezbędne w tym celu, aby uczynić zadość warunkom właściwym tym krajom.

4. Dwa egzemplarze konwencji lub zalecenia będą podpisane przez Przewodniczącego Konferencji i Dyrektora Generalnego. Jeden z tych egzemplarzy będzie złożony w archiwach Międzynarodowego Biura Pracy, drugi zaś do rąk Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych. Dyrektor Generalny zakomunikuje każdemu z Członków uwierzytelniony odpis konwencji lub zalecenia.

5. Jeżeli chodzi o konwencję:

- a) konwencja będzie zakomunikowana wszystkim członkom celem jej ratyfikacji przez nich;
- b) każdy z Członków zobowiązuje się w ciągu roku od daty zamknięcia sesji Konferencji (lub gdyby wskutek wyjątkowych okoliczności wykonanie tego w ciągu roku okazało się niemożliwe - to z chwilą, gdy ono będzie możliwe, jednak nie później, jak w ciągu osiemnastu miesięcy od daty zamknięcia sesji Konferencji) przedstawić konwencję władzy lub władzom, do których kompetencji sprawa należy, a to w celu przyobleczenia jej w ustawę albo do zastosowania środków innego rodzaju;
- c) Członkowie zawiadomią Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy o krokach, poczynionych na podstawie niniejszego artykułu celem przedłożenia konwencji władzy lub władzom kompetentnym, podając mu szczegółowe informacje co do władzy lub władz uważanych za kompetentne oraz co do przedsięwziętej przez nie akcji;
- d) Członek, który otrzyma zgodę władzy lub władz kompetentnych, zakomunikuje swoją formalną ratyfikację konwencji Dyrektorowi Generalnemu i przedsięwzięmie środki niezbędne dla wprowadzenia w życie przepisów tej konwencji;
- e) jeżeli konwencja nie otrzyma zgody władzy lub władz kompetentnych, żaden inny obowiązek nie będzie ciążył na nim poza tym, iż winien on składać Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy, w odpowiednich terminach, zgodnie z tym, co postanowi Rada Administracyjna, sprawozdania co do stanu swego ustawodawstwa i praktyki, w kwestii stanowiącej przedmiot konwencji, wyszczególniając, w jakiej mierze wprowadzono w życie lub ma się zamiar wprowadzić w życie postanowienia konwencji w drodze ustawodawczej, w drodze administracyjnej, w drodze umów zbiorowych lub w jakiegokolwiek innej drodze - i wskazując, jakie trudności stoją na przeszkodzie ratyfikacji takiej konwencji albo tę ratyfikację opóźniają.

6. Jeżeli chodzi o zalecenie:

- a) zalecenie będzie zakomunikowane wszystkim Członkom dla zbadania, celem urzeczywistnienia go drogą krajowego ustawodawstwa lub w inny sposób;
- b) każdy z Członków zobowiązuje się w ciągu roku od daty zamknięcia sesji Konferencji (lub gdyby wskutek wyjątkowych okoliczności wykonanie tego w ciągu roku okazało się niemożliwym - to z chwilą, gdy ono będzie możliwe, jednak nie później, niż w ciągu osiemnastu miesięcy od daty zamknięcia sesji Konferencji), przedstawić zalecenie władzy lub władzom, do których kompetencji sprawa należy, a to w celu przyobleczenia ich w ustawę albo zastosowania do nich środków innego rodzaju;
- c) Członkowie zawiadomią Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy o krokach poczynionych na podstawie niniejszego artykułu celem przedłożenia zalecenia władzy lub władzom kompetentnym, podając mu szczegółowe informacje co do władzy lub władz uważanych za kompetentne oraz co do przedsięwziętej przez nie akcji;
- d) poza zobowiązaniem przedłożenia zalecenia władzy lub władzom kompetentnym, żaden inny obowiązek nie ciąży na Członkach poza tym, że winni oni składać Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy w odpowiednich terminach, zgodnie z tym, co postanowi Rada Administracyjna - sprawozdania co do stanu swoich ustawodawstw i praktyki, dotyczących kwestyj, które stanowią przedmiot zalecenia, wyszczególniając, w jakiej mierze zastosowano się lub ma się zamiar zastosować do postanowień zalecenia, oraz wskazując, jakie zmiany tych postanowień zostały uznane lub mogą być uznane za potrzebne, aby pozwolić im na przyjęcie lub stosowanie tych postanowień.

7. W wypadku, gdy chodzi o państwo federalne, będą stosowane następujące postanowienia:

- a) w stosunku do konwencji i zaleceń, co do których rząd federalny uważa, że - zgodnie z jego ustrojem konstytucyjnym - właściwą jest akcja federalna, zobowiązania Państwa federalnego będą te same, co zobowiązania Członków, którzy nie są Państwami federalnymi;
- b) w stosunku do konwencji i zaleceń, co do których rząd federalny uważa co do ich całości lub części, iż zgodnie z jego ustrojem konstytucyjnym - akcja ze strony Państw związkowych, prowincyj lub kantonów jest bardziej właściwa od akcji federalnej, rzeczony rząd federalny winien:
 - i) zawrzeć zgodnie ze swoją Konstytucją oraz Konstytucjami danych Państw związkowych, prowincyj lub kantonów - skuteczne układy, aby te konwencje i zalecenia, zostały przedłożone, najpóźniej w przeciągu osiemnastu miesięcy od zamknięcia sesji Konferencji, właściwym władzom federalnym lub władzom państw związkowych, prowincyj lub kantonów celem przedsięwzięcia akcji ustawodawczej lub jakiegokolwiek innej;
 - ii) poczynić z zastrzeżeniem zgody rządów danych Państw związkowych, prowincyj lub kantonów kroki dla ustanowienia periodycznych konsultacji między władzami federalnymi z jednej strony, a władzami Państw związkowych, prowincyj lub kantonów z drugiej - celem rozwinięcia wewnątrz Państwa federalnego skoordynowanej akcji, mającej wprowadzić w życie postanowienia tych konwencji i zaleceń;
 - iii) powiadomić Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy o krokach, poczynionych na zasadzie niniejszego artykułu, celem przedłożenia tych konwencji i zaleceń właściwym władzom federalnym Państw związkowych, prowincyj lub kantonów, poddając mu szczegółowe informacje co do władz, uważanych za właściwe oraz co do powziętych przez nie decyzji;
 - iv) w przedmiocie każdej z tych konwencji, której nie ratyfikował, składać Dyktorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy w odpowiednich terminach zgodnie z tym, co postanowi Rada Administracyjna - sprawozdania co do stanu ustawodawstwa i praktyki federacji i państw związkowych, prowincyj lub kantonów, wyszczególniając, w jakiej mierze wprowadzono w życie lub ma się zamiar wprowadzić w życie wszelkie postanowienia konwencji w drodze ustawodawczej, administracyjnej, w drodze układów zbiorowych lub w jakiegokolwiek innej drodze;
 - v) w przedmiocie każdego z tych zaleceń składać Dyktorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy w odpowiednich terminach zgodnie z tym, co postanowi - Rada Administracyjna - sprawozdania co do stanu ustawodawstwa i praktyki federacji oraz jej państw związkowych, prowincyj lub kantonów w kwestiach, które stanowią przedmiot zalecenia, wyszczególniając, w jakiej mierze wprowadzono w życie lub ma się zamiar wprowadzić w życie postanowienia zalecenia, oraz wskazując, jakie zmiany tych postanowień zostały uznane lub mogą być uznane za potrzebne celem ich przyjęcia lub stosowania.

8. W żadnym razie przyjęcie przez Konferencję konwencji lub zalecenia lub ratyfikacja konwencji przez Członka nie mogą być uważane jako mające wpływ na jakąkolwiek ustawę, decyzję, zwyczaj lub umowę, zapewniające zainteresowanym pracownikom bardziej korzystne warunki aniżeli te, które przewiduje konwencja lub zalecenie.

Artykuł 20.

Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy poda wszelką w ten sposób ratyfikowaną konwencję do wiadomości Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych celem zarejestrowania zgodnie z postanowieniami artykułu 102 Karty Narodów Zjednoczonych, konwencja ta zobowiązywać jednak będzie tylko tych Członków, którzy ją ratyfikowali.

Artykuł 21.

1. Projekt, który przy głosowaniu ostatecznym nad jego całością nie uzyska większości dwóch trzecich głosów, oddanych przez delegatów obecnych, może być przedmiotem osobnej konwencji między tymi Członkami stałej Organizacji, którzy tego zechcą.

2. Wszelka w ten sposób przyjęta konwencja powinna być zakomunikowana przez zainteresowane Rządy Dyktorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy i Sekretarzowi Generalnemu Narodów

Zjednoczonych celem zarejestrowania zgodnie z postanowieniami artykułu 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 22.

Każdy z Członków zobowiązuje się przedkładać Międzynarodowemu Biuru Pracy roczne sprawozdanie co do środków, jakie przedsięwziął w celu wykonania konwencji, do których przystąpił. Sprawozdania te winny być zredagowane według formy, wskazanej przez Radę Administracyjną, i mają zawierać szczegółowe wiadomości, których Rada zażądała.

Artykuł 23.

1. Dyrektor Generalny przedłoży na najbliższej sesji Konferencji streszczenie informacji i sprawozdań zakomunikowanych mu przez Członków w wykonaniu artykułów 19 i 22.

2. Każdy z Członków doręczy organizacjom reprezentatywnym, uznanym jako takie w rozumieniu artykułu 3 odpisy informacji i sprawozdań, przekazanych Dyrektorowi Generalnemu w wykonaniu artykułów 19 i 22.

Artykuł 24.

Zażalenie zgłoszone do Międzynarodowego Biura Pracy przez organizacje zawodowe pracowników lub pracodawców, w myśl którego jeden z Członków nie zapewnił w zadawalający sposób wykonania konwencji, do której przystąpił, może być przekazane przez Radę Administracyjną odnośnemu Rządowi i Rząd ten może być wezwany do złożenia w tej sprawie wyjaśnień, jakie uzna za stosowne.

Artykuł 25.

Jeżeli dany rząd w terminie należytych nie złoży żadnego wyjaśnienia lub jeżeli Rada Administracyjna uzna złożone przezeń wyjaśnienie za niedostateczne, Rada będzie miała prawo opublikować zgłoszone zażalenie oraz otrzymaną ewentualnie odpowiedź.

Artykuł 26.

1. Każdy z Członków może zgłosić skargę do Międzynarodowego Biura Pracy przeciw innemu Członkowi, który, jego zdaniem, nie zapewnia w sposób dostateczny wykonania konwencji przez obu ratyfikowanej, na podstawie przepisów, zawartych w poprzednich artykułach.

2. Rada Administracyjna może, jeżeli uzna za stosowne, jeszcze przed zwróceniem się do Komisji śledczej, według procedury poniżej podanej, skomunikować się z odpowiednim Rządem w sposób, wskazany w artykule 24.

3. Jeżeli Rada Administracyjna nie uzna za konieczne zakomunikować skargi odpowiedniemu Rządowi lub jeżeli po zakomunikowaniu tej skargi nie otrzyma zadawalającej odpowiedzi w należytych terminie, to Rada będzie mogła utworzyć Komisję śledczą, która zbada podniesioną sprawę i złoży w tym przedmiocie sprawozdanie.

4. Ta sama procedura może być zastosowana przez Radę bądź z urzędu, bądź na skutek skargi jednego z delegatów na Konferencję.

5. Jeżeli sprawa wszczęta na podstawie artykułów 25 i 26 będzie rozpatrywana przed Radą Administracyjną, to odpowiedni Rząd, jeśli nie ma już w Radzie Administracyjnej przedstawiciela, będzie miał prawo wyznaczyć delegata dla wzięcia udziału w obradach Rady w tej sprawie. O terminie obrad odpowiedni Rząd powinien być zawiadomiony we właściwym czasie.

Artykuł 27.

W wypadku, jeżeli skarga będzie odesłana na zasadzie artykułu 26 do Komisji śledczej, to każdy z Członków bezpośrednio w skardze zainteresowany lub też nie obowiązany się oddać do dyspozycji Komisji wszelkie posiadane informacje, dotyczące przedmiotu skargi.

Artykuł 28.

Komisja śledcza, po gruntownym zbadaniu skargi, zredaguje raport, w którym przedstawi rezultaty dochodzenia we wszystkich punktach faktycznego stanu rzeczy, co pozwoli dokładnie ocenić znaczenie sporu, oraz sformułuje polecenie, jakie będzie uważała za właściwe co do środków, jakie należy zastosować, ażeby uczynić zadość Rządowi, który wniósł skargę, oraz co do terminu, w którym środki te powinny być przedsięwzięte.

Artykuł 29.

1. Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy zakomunikuje raport Komisji śledczej Radzie Administracyjnej i każdemu z Rządów zainteresowanych w danym sporze i zajmie się jego opublikowaniem.

2. Każdy z Rządów zainteresowanych winien w terminie trzymiesięcznym zawiadomić Dyrektora Generalnego Międzynarodowego Biura Pracy, czy przyjmuje lub nie zalecenia w sprawozdaniu Komisji zawarte, oraz w razie, jeżeli się na nie nie godzi, czy chce poddać spór Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 30.

W razie, jeżeli jeden z Członków nie przedsięwzięmie środków przewidzianych w ustępach 5 b), 6 b) lub 7 b) i) artykułu 19 w stosunku do jakiejś konwencji lub zalecenia, wówczas każdemu innemu Członkowi przysługiwać będzie prawo przedłożenia sprawy Radzie Administracyjnej. W razie, gdyby Rada Administracyjna uznała, że Członek nie poczynił kroków przepisanych, zda z tego sprawę Konferencji.

Artykuł 31.

Decyzja Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości dotycząca skargi lub sprawy jakiegokolwiek, przedłożonej mu zgodnie z artykułem 29, nie podlega apelacji.

Artykuł 32.

Ewentualne wnioski lub zalecenia Komisji śledczej będą mogły być zatwierdzane, zmieniane lub unieważniane przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości.

Artykuł 33.

Jeżeli któryś z Członków nie zastosuje się w określonym czasie do zaleceń, ewentualnie zawartych bądź w raporcie Komisji śledczej bądź w orzeczeniu Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, wówczas Rada Administracyjna będzie mogła zalecić Konferencji takie postępowanie, jakie się jej wyda właściwe dla zapewnienia wykonania tych zaleceń.

Artykuł 34.

Rząd, który jest winien, może w każdej chwili zawiadomić Radę Administracyjną, że przedsięwzięł środki konieczne, aby się zastosować do poleceń Komisji śledczej lub orzeczenia Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości i może prosić Radę, aby zechciała utworzyć Komisję śledczą w celu sprawdzenia jego oświadczeń. W tym wypadku znajdują zastosowanie postanowienia artykułów 27, 28, 29, 31 i 32 i jeżeli raport Komisji śledczej lub orzeczenie Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości wypadnie pomyślnie dla winnego Rządu, to Rada Administracyjna powinna zalecić natychmiast odwołanie wszelkich kroków poczynionych w myśl artykułu 33.

Rozdział III.

Przepisy ogólne.

Artykuł 35.

1. Członkowie zobowiązują się stosować konwencje, które ratyfikowali, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konstytucji, do terytoriów niemetalitalnych, za których stosunki międzynarodowe ponoszą odpowiedzialność, włącznie z wszelkimi terytoriami powierniczymi, w stosunku do których stanowią władzę administracyjną, z wyjątkiem wypadków, gdy przedmiot konwencji należy do kompetencji własnej władz danego terytorium albo gdy konwencja nie daje się stosować wskutek warunków lokalnych, z zastrzeżeniem, że zmiany, potrzebne do przystosowania konwencji do warunków lokalnych, będą do niej wprowadzone.

2. Każdy Członek, ratyfikujący konwencję, winien jak najszybciej po ratyfikacji złożyć Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy deklarację, zawierającą oświadczenie w stosunku do terytoriów innych, aniżeli te, o których mowa w paragrafach 4 i 5 poniżej, stwierdzające, w jakiej mierze zobowiązuje się on do stosowania postanowień konwencji i podające informacje, przepisane przez daną konwencję.

3. Każdy Członek, który złożył deklarację w myśl paragrafu poprzedniego, będzie mógł co pewien czas zgodnie z warunkami konwencji, składać nową deklarację, zmieniającą brzmienie wszelkiej poprzedniej deklaracji i stwierdzającą obecny stan rzeczy odnośnie takich terytoriów.

4. Gdy sprawy, traktowane w konwencji, należą do zakresu kompetencji własnej władz terytorium, nie należącego do metropolii, Członek odpowiedzialny za stosunki międzynarodowe tego terytorium winien podać konwencję jak najszybciej do wiadomości Rządu danego terytorium, aby ten rząd mógł poczynić kroki ustawodawcze lub inne. Następnie Członek będzie mógł, w porozumieniu z Rządem tego terytorium, złożyć Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy deklarację o przyjęciu zobowiązań, wynikających z konwencji w imieniu tego terytorium.

5. Deklaracja o przyjęciu zobowiązań jakiegokolwiek konwencji może być złożona Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy:

- a) przez dwóch lub kilku Członków Organizacji za terytorium, znajdujące się pod ich wspólną władzą lub
- b) przez wszelką władzę międzynarodową, odpowiedzialną za administrację jakiegoś terytorium i w myśl postanowień Karty Narodów Zjednoczonych lub wszelkiego innego postanowienia, obowiązującego względem tego terytorium.

6. Przyjęcie zobowiązań wynikających z konwencji w myśl ustępów 4 lub 5, winno zawierać przyjęcie, w imieniu zainteresowanego terytorium zobowiązań, wynikających z warunków konwencji oraz zobowiązań, które według brzmienia Konstytucji Organizacji stosują się do ratyfikowanych konwencji. W każdej deklaracji o przyjęciu można wyszczególnić zmiany przepisów konwencji, które mogą być potrzebne, aby przystosować konwencję do warunków lokalnych.

7. Każdy Członek lub władza międzynarodowa, która złożyła deklarację w myśl ustępów 4 lub 5 niniejszego artykułu, będzie mogła od czasu do czasu zgodnie z warunkami Konwencji, składać nową deklarację, zmieniającą brzmienie wszelkiej uprzedniej deklaracji lub wypowiadającą przyjęcie zobowiązań, wynikających z wszelkich konwencji, w imieniu zainteresowanego terytorium.

8. Jeżeli zobowiązania, wynikające z konwencji nie są przyjęte w imieniu terytorium, do którego odnoszą się ustępy 4 lub 5 niniejszego artykułu, Członek lub Członkowie lub zainteresowana władza międzynarodowa złoży Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy sprawozdanie co do stanu ustawodawstwa i praktyki tego terytorium w zakresie kwestyj traktowanych w konwencji; sprawozdanie to wykazywać będzie, w jakiej mierze wprowadzono w życie lub ma się zamiar wprowadzić w życie wszelkie postanowienia konwencji w drodze ustawodawczej, administracyjnej, w drodze umów zbiorowych lub we wszelki inny sposób, oraz wymieni trudności, jakie stoją na przeszkodzie lub opóźniają przyjęcie tej konwencji.

Artykuł 36.⁽⁵⁾

Poprawki do niniejszej Konstytucji, przyjęte przez Konferencję większością 2/3 głosów oddanych przez obecnych delegatów, wejdą w życie, gdy zostaną ratyfikowane lub przyjęte przez 2/3 Członków Organizacji, w tej liczbie przez pięciu spośród dziesięciu Członków, reprezentowanych w Radzie Administracyjnej w charakterze członków, mających największe znaczenie przemysłowe, zgodnie z przepisami paragrafu 3 artykułu 7 niniejszej Konstytucji.

Artykuł 37.

1. Wszystkie sprawy i wątpliwości dotyczące interpretacji niniejszej Konstytucji oraz konwencji, później zawartych przez Członków na podstawie postanowień niniejszej Konstytucji, będą poddane pod rozpoznanie Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

2. Pomimo postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, Rada Administracyjna będzie mogła sporządzać oraz składać Konferencji do aprobaty przepisy dotyczące utworzenia Trybunału celem szybkiego rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości i spraw odnoszących się do interpretacji jakiejś konwencji, jakie mogą być do niego skierowane przez Radę Administracyjną lub zgodnie z brzmieniem powołanej Konwencji. Wszelkie orzeczenia lub opinie doradcze Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości będą wiążące dla każdego Trybunału, ustanowionego w myśl niniejszego ustępu. Wszelka decyzja podjęta przez taki trybunał będzie podana do wiadomości Członkom Organizacji i wszelkie uwagi tychże będą przedłożone Konferencji.

Artykuł 38.

1. Międzynarodowa Organizacja Pracy będzie mogła zwoływać takie konferencje regionalne oraz ustanowić takie instytucje regionalne, jakie się jej wydadzą pożyteczne, dla osiągnięcia celów i zamierzeń Organizacji.

2. Uprawnienia, funkcje i działalność konferencji regionalnych będą normowane przepisami, sformułowanymi przez Radę Administracyjną i przedłożonymi przez nią Ogólnej Konferencji do zatwierdzenia.

Rozdział IV.

Różne przepisy.

Artykuł 39.

Międzynarodowa Organizacja Pracy będzie posiadać pełną osobowość prawną, a w szczególności zdolność:

- a) do zawierania umów;
- b) do nabywania majątku ruchomego i nieruchomego i rozporządzania nim;
- c) do występowania na drodze sądowej.

Artykuł 40.

1. Międzynarodowa Organizacja Pracy korzysta na terytorium każdego ze swych Członków z przywilejów i immunitetów, jakie są jej potrzebne dla osiągnięcia swych celów.

2. Delegaci na Konferencję, Członkowie Rady Administracyjnej jako też Dyrektor Generalny i urzędnicy Biura korzystają również z przywilejów i immunitetów, jakie im są potrzebne do niezależnego wykonywania swych funkcji w związku z Organizacją.

3. Te przywileje i immunitety będą wyszczególnione w osobnej umowie, jaka zostanie sporządzona przez Organizację celem przyjęcia przez Członków.

ZAŁĄCZNIK

Deklaracja dotycząca zamierzeń i celów Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Ogólna Konferencja Międzynarodowej Organizacji Pracy, zebrana w Filadelfii na swojej dwudziestej szóstej sesji, uchwała w dniu dziesiątego maja 1944 r. niniejszą Deklarację celów i zadań Międzynarodowej Organizacji Pracy, jako też zasad, jakie winny kierować polityką jej Członków.

I.

Konferencja potwierdza na nowo podstawowe zasady, na których Organizacja opiera się, a w szczególności że:

- a) praca nie jest towarem;
- b) wolność wypowiedzenia i zrzeszania się jest warunkiem nieodzownym trwałego postępu;
- c) ubóstwo, gdziekolwiek istnieje, stanowi niebezpieczeństwo dla dobrobytu wszystkich;
- d) walkę z niedostatkiem należy prowadzić z niestrudzoną energią w łonie każdego narodu oraz wysiłkiem międzynarodowym stałym i uzgodnionym, w którym przedstawiciele pracowników i pracodawców, współpracując na stopie równości z przedstawicielami rządów, biorą udział w wolnych dyskusjach i w decyzjach o charakterze demokratycznym celem dążenia do dobra powszechnego.

II.

W przekonaniu, że doświadczenie wykazało w całej pełni słuszność deklaracji, zawartej w Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy, a według której trwały pokój może być ustanowiony jedynie na podstawie sprawiedliwości społecznej, Konferencja stwierdza, że:

- a) wszystkie istoty ludzkie, bez różnicy rasy, wierzności lub płci mają prawo dążyć do swego postępu materialnego i rozwoju umysłowego w warunkach wolności i godności, bezpieczeństwa gospodarczego i z równymi widokami powodzenia;
- b) urzeczywistnienie warunków, jakie by pozwoliły osiągnąć te wyniki, winno stanowić główny cel wszelkiej polityki narodowej i międzynarodowej;
- c) wszystkie programy działania i środki, powzięte na płaszczyźnie narodowej i międzynarodowej, a zwłaszcza w dziedzinie gospodarczej i finansowej, należy oceniać z tego punktu widzenia i przyjmować tylko w tej mierze, w jakiej wydaje się, iż mogą one sprzyjać spełnieniu tego podstawowego zadania, a nie hamować go;
- d) Międzynarodowej Organizacji Pracy przypada w udziale zbadanie i rozpatrzenie w świetle tego podstawowego zadania, w dziedzinie międzynarodowej, wszystkich programów działania oraz środków charakteru gospodarczego i finansowego;
- e) wypełniając powierzone jej zadania Międzynarodowa Organizacja Pracy, po uwzględnieniu wszystkich odnośnych czynników gospodarczych i finansowych, może zawrzeć w swoich postanowieniach i zaleceniach wszelkie postanowienia, jakie uważa za właściwe.

III.

Konferencja uznaje uroczysty obowiązek Międzynarodowej Organizacji Pracy popierania, wśród różnych narodów świata, programów zapewniających realizowanie:

- a) pełni zatrudnienia i podniesienia poziomów życia;
- b) zatrudnienia pracowników w zajęciach, w których by mieli zadowolenie, dawanie całej miary swych zdolności i swej wiedzy oraz jak najwydatniejszego przyczyniania się do wspólnego dobrobytu;
- c) dla osiągnięcia tego celu, i z zastrzeżeniem odpowiednich gwarancji dla wszystkich zainteresowanych, zapewnienie możliwości wyszkolenia oraz środków mogących ułatwić przenoszenie pracowników wraz z migracją siły roboczej i osadników;
- d) możliwości dla wszystkich brania sprawiedliwego udziału w owocach postępu w dziedzinie płac i zarobków, czasu pracy i innych warunków pracy i minimalnej życiowej płacy dla tych wszystkich, którzy są zatrudnieni i potrzebują takiej opieki;
- e) rzeczywistego uznania prawa zbiorowych rokowań oraz współpracy pracodawców i pracowników celem stałego ulepszania organizacji wytwórczości, jako też współpracy pracowników i pracodawców nad opracowaniem i stosowaniem polityki społecznej i gospodarczej;
- f) rozpowszechnienia środków bezpieczeństwa społecznego celem zapewnienia podstawowego dochodu tym wszystkim, którym taka opieka jest potrzebna, jako też całkowitej opieki lekarskiej;
- g) odpowiedniej opieki nad życiem i zdrowiem pracowników we wszystkich zajęciach;
- h) opieki nad dzieckiem i macierzyństwem;
- i) odpowiedniego poziomu odżywiania, mieszkania oraz środków wczasów i kultury;
- j) gwarancji równych szans w dziedzinie wychowawczej i zawodowej.

IV.

W przekonaniu, że pełniejsze i szersze wyzyskanie światowych zasobów produkcyjnych, potrzebne dla spełniania zadań, wyliczonych w Deklaracji niniejszej, może być zapewnione przez skuteczną akcję na płaszczyźnie międzynarodowej i na płaszczyźnie narodowej w szczególności za pomocą środków, dążących do poparcia ekspansji wytwórczości i spożycia, do unikania poważnych fluktuacji gospodarczych, do urzeczywistnienia postępu gospodarczego i społecznego słabiej rozwiniętych obszarów, do zapewnienia większej stałości światowych cen surowców i środków żywności, tudzież do popierania handlu międzynarodowego w znacznych rozmiarach i trwałego - Konferencja przyrzeka całkowitą współpracę Międzynarodowej Organizacji Pracy z wszystkimi organizacjami międzynarodowymi, którym można będzie powierzyć część odpowiedzialności w tym wielkim dziele, jako też w poprawie zdrowia, wychowania i dobrobytu wszystkich narodów.

V.

Konferencja oświadcza, że zasady, wygłoszone w Deklaracji niniejszej, mają całkowite zastosowanie do wszystkich narodów na świecie i że jeśli w sposobach ich stosowania należy mieć na uwadze stopień rozwoju społecznego i gospodarczego każdego narodu, to ich stopniowe zastosowanie do narodów, które są jeszcze zależne, jak również do tych, które osiągnęły stopień, na którym rządzą się same - interesuje cały świat cywilizowany.

Powyższy tekst jest tekstem autentycznym aktu poprawki Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy, 1946 r. należycie przyjętym przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy w ciągu jej dwudziestej dziewiątej sesji, która odbyła się w Montrealu.

Teksty, francuski i angielski niniejszego aktu poprawki są jednakowo miarodajne.